

U s n e s e n í

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a Mgr. Ing. Petra Šuránka v právní věci navrhovatele: **Přípravný výbor pro konání místního referenda v obci P.**, právně Mgr. Terezou Rýdlovou, advokátkou KŠD LEGAL advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Hvězdova 1716/2b, 140 78 Praha 4, proti odpůrci: **Obec P.**, o návrhu na vyhlášení místního referenda

t a k t o :

- I. **Vyhláší se místní referendum v obci P., okres K. o otázce znějící: „Požadujete, aby orgány obce P. zachovaly v obecním parku pétanquové hřiště?“.**
- II. **Místní referendum se bude konat dne 23. března 2013.**
- III. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Navrhovatel se návrhem podle § 91a odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá vyhlášení místního referenda v územním obvodu obce P. o otázce: „Požadujete, aby orgány obce P. zachovaly v obecním parku pétanquové hřiště?“ (dále jen „navržená otázka“).

V návrhu uvádí, že poté, co v souladu s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 20.7.2012, č. j. 50 A 7/2012 – 64, odstranil nedostatky návrhu na konání místního referenda a poté, co též soud usnesením ze dne 26. 9. 2012, č. j. 50 A 17/2012 – 63, určil, že opravený návrh na konání místního referenda nemá nedostatky, byl návrh projednán na veřejném zasedání zastupitelstva obce konaném dne 6. 12. 2012 se závěrem, „že se referendum neschvaluje“.

Důvodem nevyhlášení místního referenda v zásadě bylo, že pro zastupitelstvo obce „nic takového jako pétanque neexistuje, ke zrušení hřiště nebyl starostou obce nikdy dán podnět a ani zastupitelstvo obce tuto otázku v minulosti nikdy neprojednávalo“. Ze shrnutí učiněného starostou obce na veřejném zasedání zastupitelstva obce vyplynulo pouze to, že místní referendum je orgány obce (starostou) chápáno jako prostředek, kterým chce navrhovatel škodit zastupitelstvu obce, pošpinit jména zastupitelů a jeho účelem je plýtvání veřejnými prostředky, protože zastupitelstvo obce nikdy o zrušení hřiště nejednalo ani nebyl podán žádný návrh (podnět) k jeho zrušení.

V důsledku nedostatečného odůvodnění rozhodnutí o nevyhlášení místního referenda, není zcela zřejmé, zda jde o rozhodnutí podle § 13 odst. 1 písm. b) zákona č. 22/2004 Sb., o místním referendu a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o místním referendu“), tedy že místní referendum nebylo vyhlášeno proto, že o navržené otázce nelze místní referendum konat, nebo že o návrhu nebylo na veřejném zasedání zastupitelstva

obce vůbec rozhodnuto. Navíc nebylo usnesení z veřejného zasedání zastupitelstva obce do dne podání návrhu k soudu uveřejněno na úřední desce obce a přímo informován o něm nebyl ani zmocněnec přípravného výboru (zasedání se zúčastnili jiní členové přípravného výboru), čímž byl porušen § 13 odst. 2 zákona o místním referendu vyžadující neprodlené uveřejnění usnesení. Nevyhlášením místního referenda došlo ze strany zastupitelstva obce k porušení zákona o místním referendu, neboť návrh na konání místního referenda byl bezvadný a o navržené otázce lze místní referendum konat. Předmět navržené otázky patří do samostatné působnosti obce a nejde ani o žádný z v zákoně vyjmenovaných důvodů, o nichž konat místní referendum je nepřipustné (§ 7). Takovému jednání zastupitelstva obce nemůže být poskytnuta právní ochrana. Rozhodná není ani otázka vlastnického práva k pétanquovému hřišti, neboť to je tvořeno nezpevněným písčným povrchem. Není proto ve smyslu konstantní judikatury Nejvyššího soudu (např. rozsudek ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005) samostatnou věcí, ale pouhou terénní úpravou a tedy je součástí pozemku ve vlastnictví obce, na kterou (v souladu se zásadou, že součást hlavní věci není samostatnou věcí v právním smyslu a sdílí osud věci hlavní) muselo být převedeno, a to i bez ohledu na případnou absenci výslovného ujednání ve smlouvě o převodu předmětného pozemku. Navíc navrhovaná otázka směřuje pouze k tomu, aby orgány obce zachovaly pétanquové hřiště, které se nachází na pozemku obce, a tedy se v zásadě zdržely zásahů, které mohou jeho existenci ohrozit.

Případná realizace rozhodnutí přijatého v referendu tak nemůže a ani nemá zasáhnout do případných vlastnických práv jakýchkoli třetích osob, když jde pouze o vyjasnění názorů občanů obce o tom, jakým způsobem by se měla obce k existenci pétanquového hřiště na jejím pozemku postavit. Nejde ani o nějaký ryze soukromý zájem, jak bylo naznačeno na jednání zastupitelstva obce, ale o využití hřiště širokou veřejností, a to nejen z obce Pavlov, ale i z obcí okolních a hřiště tak významně přispívá k realizaci volnočasových aktivit v regionu. O tom svědčí i pozvánky na konání sportovních akcí na tomto hřišti, umístěné též na webových stránkách obce Pavlov, která v minulosti tyto i zajišťovala. Jak již uvedl Krajský soud v Praze ve svých pro tuto věc relevantních (výše označených) rozhodnutích, není ani rozhodný argument obce, že konání místního referenda je zbytečné, když zastupitelstvo obce údajně nikdy nevyslovilo názor, že by chtělo pétanquové hřiště zrušit. Současný postoj starosty a zastupitelstva obce (byť neprojevený v souladu s jejich skutečným úmyslem), nemůže být důvodem, proč místní referendum v obci nevyhlásit. Tento důvod pak již vůbec nelze podřadit pod zákonný pojem „otázka, o níž nelze místní referendum konat“, s nímž jako zákonným předpokladem pro nevyhlášení místního referenda počítá § 13 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu. Žádný jiný důvod podřaditelný pod toto zákonné ustanovení, resp. pod výše uvedený zákonný pojem pak nejen že zastupitelstvo obce neuvedlo, ale tento ani uvést nemohlo, neboť tento ani neexistuje. Proto je rozhodnutí zastupitelstva obce pouhou obstrukcí, která má zabránit zákonnému právu navrhovatele iniciovat v obci konání místního referenda a tedy vykonat tímto způsobem obecní samosprávu. Navrhovatel shrnul, že je zcela zřejmé, že jednak nevyhlášení místního referenda bylo v posuzované věci zastupitelstvem obce odůvodněno způsobem, jež zákon nepřipouští a jednak, že otázka navržená v místním referendu je otázkou, o níž místní referendum konat lze. Zastupitelstvo obce proto mělo místní referendum podle § 13 odst. 1 písm. a) zákona o místním referendu vyhlásit. Jelikož tak neučinilo, žádá navrhovatel, aby místní referendum o navržené otázce na den 23. 3. 2013 vyhlásil soud. Navrhovatel navrhl slyšet svědky.

Odpůrce ve vyjádření uvedl, že návrh je nekonkrétní a zneužívající neúplné a nesprávné údaje o předmětu referenda při získávání podpisů v petičních arších. Petenti byli osobami vystupujícími za přípravný výbor a sledujícími dosažení svých lokálních zájmů záměrně uvedeni v omyl, s cílem zneužít referendum a způsobit škodu obci P. a zastupitelům. Návrh je nedůvodný, protože odpůrce nikdy neuvažoval o zrušení stávajícího stavu pískoviště na

veřejném prostranství, o které nebyl zájem se starat, a žádné takové kroky neučinil ani starosta obce. Obec vždy vyhověla požadavkům osob vystupujících za sdružení „P. sobě“ konat na tomto veřejném prostranství veřejné akce, vyjma případu, kdy akci nemohla povolit z důvodu nesplnění lhůty ohlášení, na což byli žadatelé upozorněni. Navrhovatel uvádí soud v omyl ve snaze zneužít tento omyl k nesprávnému posouzení a rozhodnutí o věci samé. Odpůrce nemá povědomost o existenci jakéhokoli „volnočasového zařízení“ jako hřiště na provozování pétanque v katastrálním území obce Pavlov nebo v jeho majetku a ani mu není známa jakákoli stavba nebo zařízení nacházející se na veřejném prostranství obce P., jako legální a legitimní k trvalému užívání hřiště na pétanque.

Pro uvedené důvody zřizování protiprávní stavby nelze zákon obcházet návrhy na konání místního referenda jak činí navrhovatel. Odpůrce se v uvedené věci odvolává na § 13 odst. 1 písm. b) zákona o místním referendu. Pro zřizování staveb, případně jiných částí je třeba nejdříve užít takových kroků a postupů, které upravují příslušné právní předpisy. Navrhovatel takto nepostupoval. Zastupitelstvo obce se v roce 2012 opakovaně zabývalo návrhy osob vystupujících za občanské sdružení „P. sobě“, které upřednostňovaly své osobní zájmy, nikoli obecní zájmy při modernizaci obce. Zájemem těchto osob bylo zřizování volnočasových aktivit v obci např. předestřením možnosti zřízení pétanquového hřiště. Zastupitelstvo těmto osobám vyšlo vstříc a přijalo usnesení učinit dotaz na Městském úřadu v Unhošti – odboru výstavby a u úřadu s rozšířenou působností - Městského úřadu v Kladně, odboru výstavby, který dozoruje územní plán a koordinuje stávající stav s právními skutečnostmi k prověření možnosti úpravy územního plánu pro umístění hřiště. Oba úřady dospěly ke shodnému závěru o možnosti zřídit sportoviště s koncentrovanými možnostmi volnočasového využití v obci P.

Na veřejném zasedání zastupitelstva obce byli občané obce seznámeni s postupem prací na zřízení sportoviště. Odpůrce dále uvedl, že obec se stala vlastníkem pozemku par. č. 350/1 v katastrálním území P. u Unhoště až na základě darovací smlouvy ze dne 9. 12. 2010. Darující se výslovně odmítl zabývat pískovištěm, jakožto nelegitimní a nelegální součástí. Obec Pavlov tak dodnes nemůže de facto věcně i právně užívat protiprávně zřízené pískoviště. To je umístěno v centrální části obce proti restauraci, kam se mnozí návštěvníci restaurace chodí „vyvenčit“ nebo místní občané venčit své psy. Podle sdělení Krajské hygienické stanice pro Středočeský kraj je využití tohoto „pískoviště“ z hygienických důvodů vyloučeno. Proto bylo obcí přijato jiné řešení, tj. vytvoření centrálního sportoviště a návrhy na další užívání „pískoviště“ byly zastupitelstvem obce dne 9. 11. 2012 a 6. 12. 2012 zamítnuty s označením jeho užití „Na vlastní nebezpečí“. Se stavem věci byli dva členové přípravného výboru prokazatelně seznámeni, o čemž svědčí prezenční listina přítomných na veřejném zasedání konaném dne 6. 12. 2012. Občané obce a účastníci byli seznámeni se skutečnostmi, které jsou realizovány v souvislosti se zřízením „centrálního sportoviště obec P.“, kdy měli možnost uplatnit námítky a připomínky k veřejně vyvěšenému záměru na úřední desce od 18. 9. do 18. 10. 2012 s prodloužením do 29. 10. 2012.

Postup navrhovatele má šikanózní a nátlakový charakter. Při sbírání podpisů pod petici uváděl navrhovatel nesprávné matoucí údaje a podpisující občany vědomě neinformoval o důsledcích a finanční náročnosti neúčelného řešení, včetně zvýšení výdajů, poplatků od občanů obce. Podpisová listina na podporu místního referenda vykazuje nepřijatelné závažné nedostatky, neboť obsahuje nepřijatelné podpisy, protože osoby, které podpis připojily, tak činily v rozporu s § 2 zákona o místním referendu. Odpůrce navrhl, aby soud vyzval navrhovatele k předložení listinných důkazů, když jejich absence by svědčila o šikanózní konstrukci místního referenda. Dále navrhl konat jednání, provést výslech svědků navržených navrhovatelem a slyšet svědky navržené odpůrcem k objasnění stanovisek a důvodů, které vedly k nevyhlášení místního

referenda pro jeho neoprávněnost, nedůvodnost, nadbytečnost a jako aktu, který by měl vést k šikaně zastupitelstva obce. Na základě zjištěných skutečností, listinných důkazů a nepřipustnosti užívat pískoviště nejenom z hygienických důvodů navrhl zamítnutí návrhu.

Z předloženého spisového materiálu, konkrétně ze zápisu z veřejného zasedání č. 5/12/2012 zastupitelstva obce Pavlov konaného dne 6. 12. 2012, plyne, že pod bodem 8. programu bylo projednáno „referendum k údajnému pétanquovému hřišti“ se závěrem místní referendum nevyhlásit, neboť od samého počátku až dosud vedl navrhovatel diskusi na základě nepravdivých tvrzení, kterými uváděl občany obce v omyl a tohoto omylu pak využil v dalších krocích. V usnesení z tohoto veřejného zasedání č. 5/12/2012 je uvedeno, že „konání referenda k pétanquovému hřišti bylo projednáno a hlasováním (0-0-6) ZO neschváleno.“. Usnesení bylo podle záznamu vyvěšeno na úřední desce dne 7. 12. 2012 a sejmuto dne 23. 12. 2012.

V projednávané věci se navrhovatel domáhá z důvodů výše popsaných vyhlášení místního referenda. Soud po zjištění, že návrh byl podán včas ve lhůtě 20 dnů podle § 57 odst. 2 písm. b) zákona o místním referendu od jednání zastupitelstva obce (6. 12. 2012), na kterém toto zastupitelstvo rozhodlo, že místní referendum nevyhlásí, a osobou k tomu oprávněnou, návrh přezkoumal v intencích § 91a a § 93 s. ř. s. Dospěl přitom k závěru, že návrh je důvodný.

Předeslat třeba, že v řízení o návrhu na vyhlášení místního referenda podle § 91a odst. 1 písm. b) s. ř. s. nepřezkoumává soud správnost závěrů zastupitelstva obce o nevyhlášení místního referenda, nýbrž jeho rozhodnutí nahrazuje svým vlastním. Musí se proto zabývat splněním podmínky § 6 zákona o místním referendu, podle kterého lze místní referendum konat pouze o otázkách patřících do samostatné působnosti obce a rovněž zkoumat přípustnost konání místního referenda z pohledu § 7 zákona o místním referendu.

Navrhovatel se podaným návrhem domáhá, aby soud vyhlásil místní referendum o otázce týkající se zachování pétanquového hřiště v obecním parku, které podle jeho tvrzení ve volném čase využívají děti i dospělí a které je i významným prostředkem regionálního rozvoje, neboť se na něm pořádají pétanquové turnaje, jichž se účastní občané obce Pavlov i okolních obcí, tedy v záležitosti patřící do samostatné působnosti obce podle § 35, § 84, § 85 a § 102 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obcích“). K tomu soud uvádí, že ve shodě s navrhovatelem, zákonem o obcích a svou dosavadní judikaturou nemá pochyb o tom, že záležitost pétanquového hřiště, stejně jako jakéhokoli jiného sportoviště, jednoznačně patří do samostatné působnosti obce, neboť v jejím rámci je povinností obce pečovat o vytváření podmínek pro uspokojování potřeb občanů (zde: v oblasti rozvoje zdraví a celkového kulturního rozvoje). Na základě uvedeného činí soud závěr, že ustanovení § 6 zákona o místním referendu nebrání konání místního referenda o navržené otázce.

Odpůrce tvrdí, že pétanquové hřiště nebylo vybudováno předepsaným způsobem, není proto legální ani legitimní. Obec hodlá zřídit „Centrální sportoviště obce Pavlov“ (dále jen „CSOP“). K tomuto záměru se mohli občané obce vyjádřit. Připomínky a námitky byly zpracovány do projektové dokumentace k územnímu řízení. Odpůrce má tímto tvrzením zřejmě na mysli důvod nepřipustnosti konání místního referenda podle § 7 písm. e) zákona o místním referendu, tj. že o otázce v referendu položené se rozhoduje ve zvláštním řízení. Tento důvod však soud neshledal, neboť pokud odpůrce na veřejném zasedání dne 6. 12. 2012 informoval o průběhu realizace zřízení CSOP, šlo o záležitost, která se sice rovněž týká uspokojování potřeb občanů obce, avšak odlišnou od otázky navržené v místním referendu. Místní referendum požaduje navrhovatel konat k zodpovězení otázky o zachování pétanquového hřiště, nikoli k záměru obce vybudovat CSOP. I v tomto ohledu se soudu jeví účelné vyhlásit místní

referendum o navržené otázce, neboť obec bude v závislosti na výsledku místního referenda obeznamenána s tím, zda občané obce požadují zachování pétanquového hřiště. V případě, že by CSOP mělo být zřízeno na místě současného pétanquového hřiště, a takové hřiště by součástí záměru nebylo, byl by výsledek místního referenda signálem pro úpravu či zrušení záměru či zpětvzetí případných návrhů na zahájení územního, stavebního aj. řízení.

V této věci považuje soud za nezbytné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2012, č. j. Ars 1/2012 – 26, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„referendum představuje jednu z forem přímé demokracie. Přímou demokracii je třeba vykládat ve dvou významech: (1.) jako institucionální výraz principu suverenity lidu, umožňující rozhodování věcí veřejného zájmu a (2.) jako základní právo občanů přímo se podílet na správě veřejných věcí. Tomuto dvojímu vnímání odpovídá ústavní úprava, která v čl. 2 odst. 2 Ústavy ČR na straně jedné umožňuje zakotvení ústavního zákona, který by stanovil, kdy lid vykonává státní moc přímo, a v čl. 21 odst. 1 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo občanů podílet se na správě veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbou svých zástupců. Možnost občanů vyjádřit se formou místního referenda k otázkám rozvoje své obce představuje jejich ústavně zaručené základní politické právo a vztahuje se na ně v plném rozsahu čl. 22 Listiny, podle něhož výklad a používání zákonné úpravy musí umožňovat a ochraňovat svobodnou soutěž politických sil v demokratické společnosti. Z toho zdejší soud dovozuje, že otázky přípustnosti konání a posuzování platnosti rozhodnutí přijatého v místním referendu je třeba hodnotit nikoliv restriktivním, formalistickým způsobem, nýbrž způsobem zohledňujícím skutečnost, že se jedná o jednu ze základních forem demokracie. Jinak řečeno, v pochybnostech by měly soudy rozhodovat ve prospěch konání místního referenda a vyslovení jeho neplatnosti připadá do úvahy jen tehdy, jestliže se jednoznačně prokáže, že referendum bylo provedeno protizákonným způsobem, resp. je zjevné, že nemělo být vůbec vyhlášeno.“*

Vědom si těchto obecných východisek, posoudil soud i nyní projednávaný návrh. Jak bylo již výše vyloženo, týká se navržená otázka jednoznačně záležitosti patřící do samostatné působnosti obce (§ 6 zákona o místním referendu) a znění navržené otázky umožňuje odpovědět „ano“ nebo „ne“ (§ 8 odst. 3 zákona o místním referendu). Tím jsou splněny podmínky pro to, aby občanům obce bylo umožněno prostřednictvím hlasování v místním referendu realizovat své ústavní právo podílet se na správě věcí veřejných. Jestliže na základě rozhodnutí v místním referendu zaváže občané obce Pavlov zastupitelstvo obce zachováním pétanquového hřiště, bude na odpůrci, jako vlastníku pozemku, na němž je pétanquové hřiště vybudováno a provozováno s jeho souhlasem (např. odpověď odpůrce z 13. 6. 2012 na ohlášení veřejné akce „Turnaj v pétanque“), aby uvedl faktický stav do souladu se stavem právním, tj. např. dodatečně stavebnímu úřadu ohlásil provedení stavby podle § 129 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (vybudování pétanquového hřiště) či zajistil dodržování hygienických předpisů. To pochopitelně platí v situaci, kdy by existence pétanquového hřiště v současném stavu byla v rozporu s právními předpisy, což z informací ve spise nelze jednoznačně dovodit. Posouzení otázky, zda pétanquové hřiště (eventuálně po potřebných stavebních úpravách provedených obcí) může být na daném místě zachováno, je na příslušných správních orgánech, k nimž obec v případě úspěchu místního referenda bude směřovat případné návrhy. Do působnosti správních orgánů místní referendum nijak nezasahuje. V této souvislosti je třeba poznamenat, že podle vyjádření Magistrátu města Kladno, Úřadu architektury a územního plánování (dále jen „magistrát“) ze dne 17. 7. 2012, č. j. ÚAaÚP a sdělení Městského úřadu Unhošť – odboru výstavby ze dne 16. 8. 2002, sp. zn. Výst.2598/12-Mu. Č. j. 3841/12/Výst, které z vyjádření magistrátu vychází, jichž se dovolává i sám odpůrce, vyplývá, že umístění plochy pro pétanque, včetně drobného mobiliáře, na předmětném pozemku není v rozporu se smyslem vymezené nezastavitelné plochy, jejíž

hlavní funkce není uvedenými aktivitami popřena.

Soud v této věci zcela přejímá a součástí tohoto odůvodnění činí právní názor vyslovený v usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 26. 9. 2012, č. j. 50 A 17/2012 – 63 (tehdy jen jako obiter dictum), podle kterého *„Není konání místního referenda nadbytečné ani v situaci, kdy údajně zastupitelstvo zachování pétanquového hřiště podporuje. Zastupitelstvo obce je totiž proměnlivý orgán, který se v pravidelných volebních cyklech obměňuje. Proto tvrzený souhlas se zachováním hřiště se může v průběhu času změnit v nesouhlas. Ustanovení § 49 zákona o místním referendu však stanoví závaznost výsledku místního referenda bez ohledu na změny v politické reprezentaci obce. Je tak trvalejší hodnotou než stávající konsensus zastupitelů, který se ostatně, jak obecné zkušenosti s místní politikou v České republice opakovaně dokazují, může změnit i v průběhu volebního období.“*

Soud nemohl přisvědčit námitce odpůrce o šikanózním charakteru jednání navrhovatele, jehož cílem je uvést občany obce v omyl a způsobit obci Pavlov škodu, neboť podpora této myšlenky by byla zcela v rozporu se smyslem a účelem zákona o místním referendu. Zákon o místním referendu je právním instrumentem, jehož jsou občané obce oprávněni (za podmínek v něm uvedených) využít, týká-li se záležitost, která má být v místním referendu posouzena, veřejného života v obci. Občané obce jsou na základě svých ústavních práv oprávněni hlasováním v místním referendu rozhodnout a tím informovat orgány obce o tom, v jaké obci, resp. jak občansky vybavené, mají zájem žít.

Zbývá konstatovat, že se soud nemohl zabývat námitkou odpůrce, poukazující na závažné nedostatky petiční listiny, spočívající v tom, že ji měly podepsat i osoby, které nemají právo volit do zastupitelstva obce (§ 2 zákona o místním referendu), neboť tato výtku, je-li vůbec oprávněná (odpůrce ji nikterak blíže nekonkretizoval), měla zaznít již ve výzvě k odstranění nedostatků návrhu na konání místního referenda, což se nestalo, a nikoli až nyní v řízení podle § 91a odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Soud vyhlásil místní referendum v termínu navrženém navrhovatelem, neboť neshledal důvod pro stanovení termínu jiného.

Na samý závěr uvádí soud, že ve věci v souladu s § 91a odst. 3 s. ř. s. nenařídil jednání, neboť při posuzování věci vycházel ze správního spisu, který považuje za dostatečný podklad pro své rozhodnutí. Z téhož důvodu, tedy pro nadbytečnost, nevyhověl návrhům účastníků řízení na výslech svědků a předložení písemných důkazů.

Ze všech výše uvedených důvodů proto soud vyhlásil místní referendum v obci Pavlov o navržené otázce, která je dostatečně určitá a nikoli nepřípustná podle ustanovení zákona o místním referendu.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 93 odst. 4 s. ř. s., podle kterého ve věcech místního referenda nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Usnesení bude doručeno účastníkům řízení, tedy zástupkyni navrhovatele a odpůrci. Současně bude vyvěšeno na úřední desce soudu. Usnesení nabývá právní moci dnem vyvěšení na úřední desce soudu (§ 93 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 21. ledna 2013

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Vlasáková